

Arrest

nr. 214 916 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Italië op grond waarvan een verblijfstitel werd afgeleverd met geldigheid tot 8 juni 2021. De commissaris-generaal is derhalve, in tegenstelling tot wat verzoeker poneert, bevoegd is om onderhavig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker gaf immers louter een voorkeur aan om elders te zijn.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker voert aan dat er dient te worden nagegaan wat de levensomstandigheden zijn voor personen die het subsidiaire beschermingsstatuut genieten in Italië en verwijst in het verzoekschrift naar de moeilijke levensomstandigheden in Italië. Dergelijke algemene verwijzing volstaat echter niet. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal garanties moest krijgen dat Italië aan verzoeker een verblijfstitel zou afleveren, doch uit niets blijkt dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug te begeven naar en zich toegang te verschaffen tot Italië, rekening houdende met verzoekers beschermingsstatus en de zijn verblijfstitel geldig tot 8 juni 2021, noch dat hij zich desgevallend – mocht zijn verblijfstitel die aan de status gekoppeld is inmiddels verlopen zijn, niet eenvoudig terug in regel zou

kunnen stellen mits het vervullen van een aantal formaliteiten. Waar verzoekende partij verwijst naar communicatie n° 2360/2014 van het Human Rights Committee van de Verenigde Naties, waarin het comité oordeelt dat de uitwijzing van Denemarken naar Italië van een Somalische onderdaan en haar drie kinderen een schending van artikel 7 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten zou inhouden, antwoordt verweerder in de verweernota correct dat zulk een uitspraak moet worden gelezen in het licht van de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak (cf. randnummers 8.8 en 8.9). Het kwetsieuze geval heeft betrekking op de specifieke situatie van een alleenstaande Somalische moeder met drie minderjarige kinderen, wiens verblijfstitel in Italië verlopen was en zij er niet in zou zijn geslaagd om deze te verlengen of vernieuwen - quod non in voorliggend geval. Verzoeker kan om deze redenen, en samen gelezen met het gegeven dat hij evenmin aantoonde dat zijn individueel traject of wedervaren in Italië kan worden aangemerkt als eenzelfde situatie, geenszins deze uitspraak van het Mensenrechtencomité op zijn situatie transponeren.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn vluchtelingenstatus verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Behalve zijn voorkeur om elders te zijn, gaf verzoeker geen redenen op waarom hij niet naar Italië zou kunnen terugkeren. Rechtspraak van het EHRM is overigens van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verwijzing van verzoeker naar het M.S.S.-arrest van het EHRM is te dezen niet dienstig daar dit arrest betrekking heeft op de opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland, terwijl verzoeker in Italië reeds de vluchtelingenstatus geniet.

3. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk concrete elementen heeft aangevoerd die aantonen dat hij verwijdering naar Italië een schending zal uitmaken van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij legt een aanvullende nota neer en wijst erop dat zij niet alleen naar de algemene tekortkomingen heeft gewezen doch tevens toegelicht heeft welke haar concrete omstandigheden waren. Zij licht toe dat zij onder een brug of in een treinstation diende te leven en vaak lastig gevallen werd door de politie, maar deze levensomstandigheden niet werden onderzocht. Voorts wijst verzoekende partij erop dat de actuele situatie in Italië in aanmerking dient genomen te worden, voornamelijk de anti-migratie politiek en het geweld tegen migranten, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 13 november 2018 opgenomen grond.

Verzoekende partij voert aan dat zij onder een brug of in een treinstation diende te leven en vaak lastig gevallen werd door de politie. In de notities van het persoonlijk onderhoud op 1 juni 2018 leest de Raad evenwel dat verzoekende partij in Italië toen zij onder een brug verbleef eenmaal werd opgepakt door de politie, waarna haar vingerafdrukken werden genomen en zij weer verder kon reizen (notities van het persoonlijk onderhoud op 1 juni 2018, p. 5). Tevens verklaarde zij dat zij in een oud station verbleef waar er dekens “en dergelijke zaken” werden aangereikt. Gelet op haar verklaringen dat zij slechts tweeënhalve maand in Italië verbleef en zij niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat haar in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend (*ibid.*, p. 7), kan worden vermoed dat verzoekende partij nooit gebruik gemaakt heeft van de daaraan verbonden rechten en voordelen, iets wat zij bij een terugkeer naar Italië nu wel kan doen gelden.

Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, zoals ook blijkt uit de algemene informatie neergelegd ter terechtzitting, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad herneemt dat landeninformatie *an sich* niet volstaat om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud waarom zij Italië verliet, antwoordt zij dat zij naar Londen wou (*ibid.*, p. 6). Dat verzoekende partij louter een voorkeur heeft om elders te zijn, is geen element waaruit kan blijken dat zij Italië diende te verlaten vanwege een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Wanneer haar meermaals de vraag wordt gesteld of er een andere reden is waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Italië, antwoordt verzoekende partij dat zij dat niet weet en stelt zij in België te willen blijven om een leven op te bouwen. Gevraagd waarom dat niet in Italië zou kunnen, herhaalt verzoekende partij dat zij in België wil blijven (*ibid.*, p.7). Verzoekende partij maakt op geen enkel moment kenbaar dat zij niet in de mogelijkheid is om te kunnen terugkeren naar Italië.

In de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting verwijst verzoekende partij nog naar drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert aan dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden per analogie met de redenering die uiteengezet wordt in de bijgevoegde arresten.

Deze verwijzing is *in casu* echter niet dienstig. Het arrest nr. 207 327 van 30 juli 2018, het arrest nr. 207 567 van 8 augustus 2018 en het arrest nr. 211 220 van 18 oktober 2018, waarin overgegaan werd tot een vernietiging van de bestreden beslissing, hadden betrekking op individuele asiëldossiers. Dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De

rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

De Raad wijst erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting in Italië. Rechtspraak van het EHRM is van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekende partij in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Haar levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS